

i en tidligere Session, at man maatte tillade, at en Mand, der havde de Egenstaber, som Folketirken fordrer af sine Præster, maatte kunne blive ordineret til at udføre saadan Tjeneste, naar der var en Menighed, der vilde slutte sig om og vælge ham til sin Præst.

Jeg skal stemme imod denne Lov, fordi jeg finder for det Første, at den aldeles ikke svarer til, hvad den giver sig ud for, og for det Andet, at den i mange Henseender vil bringe os Forlegenheder, navnlig naar man vil se hen til den Bestemmelse, der findes i § 3. Af denne Paragraph seer man ret, hvorledes en af Vanskelighederne for den frie Udvikling i Folketirken ligger deri, at der er en Sammenblanding imellem de kirkelige og de verdslige Anliggender. Der er der Tale om Kirkebogen. Kirkebogen er jo det eneste tilstedeværende de Folkeregister, den Kirke, hvoraf de borgerlige Rettigheder i mange vigtige Tilfælde maa uledes, og en af Vanskelighederne, hvori Anerkjendelsen af Præsten for en saadan Menighed ligger, er med Hensyn til Førelsen af slige Bøger. Nu forekommer det mig, at her vil det vise sig klart, hvor rigtigt det vil være, at, før man bestemmer sig til at røre ved denne Menighedsudvikling, man da afskaffer de borgerlige Forhold fra de kirkelige, ved at paalægge en Dyrighed eller den kommunale Autoritet at føre disse borgerlige Register, og saa overlade det til enhver Menighed at føre, hvad Register den vil, af den Art, der vedkommer dens særlige Samfund og har Interesse for dette. Naar dette er skeet, saa kan enhver see, at der i Virkeligheden er Meget af det forsvundet, som hidtil har stillet sig imod Oprettelsen af Frimenigheder indenfor Folketirkens Grænser. Det forekommer mig derfor absolut nødvendigt, hvis en Lov som denne udkommer, at det, for at forebygge Farene i borgerlig Henseende, bliver paabudt, at disse Register skulle føres af en anden Autoritet end den kirkelige. Naar Menigheden opløser sig, skal, hedder det, Bogen indsendes til Præsten. Var det nu ikke muligt, at under disse Forsendelser stundom en saadan Bog kunde gaae tabt? Og hvorledes skulde man da efter mange Aars Forløb kunne faae de nødvendige Oplysninger, som skulde været hentede

derfra? Hvad jeg forøvrigt kunde have at sige, er allerede blevet sagt af Medlemmer, der i forskjellige Retninger have udtalt sig mod Loven, og jeg skal ikke fortsætte disse aphoristiske Bemærkninger; det er vistnok vanskeligt, efterat Saamange iforvejen have talt i lignende Retning som jeg, at fremsføre Noget, der kunde være af Interesse for Thinget at høre.

Casse: I det alvorlige Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem for Færøerne (Lundbahl), gjorde denne gjældende, at der ikke kunde foretages Forandringer med Hensyn til en friere Udvikling af de kirkelige Forhold, forinden man havde en Forsatning, som var istand til at kunne lovhjemle Forandringer af en saadan Natur, og til den almindelige Bemærkning herom søiede han den, at saalænge en saadan Betingelse ikke var tilstede, stod Folketirken uden Formyndere. Jeg troer imidlertid, det ærede Medlem feiler, naar han gaaer ud fra den Forudsætning, at en Forsatning for Kirken efter Grundloven er nødvendig for at gjøre Forandring med Hensyn til de kirkelige Forhold. Bestemmelsen medfører ikke Andet, end at en Forsatning skal tilsigtes bragt i Stand, men Grundloven har ikke noget Forbud imod, at man, saalænge Forsatningen ikke er kommen istand, efterhaanden søger at tilveiebringe den yderlige Udvikling af de kirkelige Forhold, hvortil der maatte være Anledning. Følgen heraf vil blive, at Forsatningen, naar den endelig kommer, finder Kirken ordnet paa den Maade, som i Mellemtiden er skeet. Naar den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at Folketirken er uden Formyndere, troer jeg, man uden videre kan svare: Den har sit Formynderskab i den lovgivende Magt, Kongen i Forening med Rigsdagen, med Hensyn til alle saadanne Spørgsmaal, der ikke kunne afgjøres af administrativt Veie, og med Hensyn til dem, der kunne afgjøres af administrativt Veie, har den sin Værgi i Kongen og Regjeringen. Fra den Side lader der sig sikkert ikke hente nogen Indvending mod at slaae ind paa den Veie, som det af den ærede Kirke- og Underviisningsminister forelagte Forslag har anvist. Jeg troer ogsaa, at den ærede Rigsdagsmand maa have overseet,